

Marius Ghidel

MANUAL DE DEZVRĂJIRE

Cartea 1

Eliberarea de farmece, magie, blesteme și demoni –

Cu exerciții

Cum se destramă puterea întunericului și se restabilește lumina
în suflet. Calea de întoarcere a sufletului din vraja lumii

Editura Dharana
București
2026

Lista de titluri directe: „dezvrăjire”, „exorcizare”, „blesteme”, „demoni”, „dezlegare de vrăji”. Titlurile din această listă sunt construite într-un limbaj simplu, direct și ușor de recunoscut de către oricine. Ele ating imediat un punct sensibil al omului: dorința de a se elibera de suferințele care par a veni dintr-o forță ascunsă, nevăzută, dar prezentă în viața lui. „Cum se face dezvrăjirea”, „Eliberarea de farmece, blesteme și demoni”, „Scoaterea dracilor” - aceste titluri nu sunt alese întâmplător, ci pentru că redau pe scurt frica cea mai veche și nevoia cea mai adâncă a sufletului: aceea de a fi scos din întuneric și adus la lumină. De mii de ani, oamenii simt că trăiesc sub influențe nevăzute, că există forțe care le leagă mintea, le frâng inima, le închid calea. Religia, tradițiile, vrăjitoria, superstițiile - toate au alimentat acest simțământ. Și tocmai pentru că răul se ascunde și se ascunde bine, oamenii au simțit întotdeauna nevoia de dezlegare. De aceea cuvintele „dezvrăjire”, „exorcizare”, „dezlegare de vrăji” sau „anularea blestemelor” au un impact imediat: ele vorbesc nu doar despre o acțiune practică, ci despre o speranță. Ele spun sufletului: „Nu ești condamnat să rămâi în lanțuri. Se poate rupe vraja. Se poate ieși din întuneric.” Aceste titluri par uneori dure, chiar șocante. Dar forța lor stă în faptul că dau un nume clar unei dureri reale: omul se simte legat de ceva mai mare decât el. Și atunci titlurile devin punți. Ele atrag atenția celor care suferă și transmit din prima clipă: „Această carte nu este doar pentru minte, ci pentru eliberarea inimii tale. Nu este despre teorie, este despre cum să rupi lanțurile care te țin departe de Dumnezeu viu.” În adânc, aceste titluri nu sunt doar despre farmece și blesteme exterioare, ci despre magia subtilă a minții, despre idolii „sfînți” care au fost ridicați mai presus de Creator, despre puterea polarizării și a fricii care ne-a făcut sclavi timp de milenii. Ele sunt, de fapt, uși de intrare: atrag prin promisiunea unei dezlegări exterioare, dar conduc sufletul spre cea mai mare eliberare - întâlnirea cu Atotputernicul înăuntrul nostru, acolo unde nicio vrajă nu mai are putere. Dacă prima listă de titluri atinge frica cea mai adâncă - aceea de a fi prins în lanțurile răului, a doua listă de titluri răspândite peste tot în carte vorbește limbajul speranței și al frumuseții. Ea transformă lupta cu farmecele și demonii într-un drum interior de lumină, de recunoaștere și de libertate. Aici nu mai întâlnești doar expresii precum „exorcizare” sau „blesteme”, ci imagini vii, pline de taină: „Când vraja cade, inima se deschide”, „Dezlegarea prin lumină”, „Chemarea întregirii”, „Sfârșitul idolilor sfînți”. Aceste titluri nu sperie, ci atrag. Nu pun accentul pe rău, ci pe eliberarea care vine din întâlnirea cu iubirea adevărată. Ele au forța de a deschide nu doar curiozitatea, ci și inima. Pentru că un titlu ca „Eliberarea prin iubire” sau „Întoarcerea la Dumnezeu viu” nu vorbește despre frică, ci despre vindecare. El nu te îndeamnă să lupți cu întunericul, ci să lași lumina să intre. În aceste cuvinte se simte deja aerul libertății: nu mai ești prizonier

într-o luptă veșnică, ci ești chemat la o întoarcere, la o simplificare, la o dezlegare prin acceptare și prezență. De aceea treptat în aceste cărți vom trece pe negândite, la limbajul încrederii și speranței. De aceea, titlurile acestea nu se adresează doar celor care simt greutatea lanțurilor exterioare, ci și celor care au început să înțeleagă că adevărata vrajă este înăuntru - în idoli ridicăți mai presus de viață, în credințele care ne-au despărțit de Dumnezeu, în imaginile false care au înlocuit prezența Lui vie. Titlurile încrezătoare devin, astfel, ca niște porți: fiecare cititor le deschide și găsește dincolo nu doar răspunsuri, ci o pace pe care nu o mai poate pierde. În fond, vraja cea mai mare nu a fost niciodată un blestem aruncat de cineva, ci iluzia că trebuie să devenim altceva ca să fim iubiți. Cărțile care poartă aceste titluri nu doar că rup vraja, ci ne amintește: iubirea nu ne-a lipsit niciodată, am fost doar adormiți sub farmecul fals al idolilor. *Cum se face dezvrăjirea sau cum să scapi de farmece și blesteme?* Această carte nu este o listă de ritualuri sau de formule magice, ci o călăuză spre lumină. „Dezvrăjirea” despre care vorbește nu se face cu apă sfințită din afară, ci cu apa limpede a inimii tale, care a rămas curată chiar și sub tonele de frică și vină puse peste ea. Farmecele și blestemele nu sunt doar cuvinte rostite de alții împotriva ta, ci și poveștile pe care tu însuși le-ai tot repetat despre cât de nevrednic ești, cât de slab și cât de greșit. Dezvrăjirea începe în clipa în care încetezi să mai crezi aceste povești și alegi să te întorci la adevărul simplu: ești deja viu, ești deja iubit, ești Iubirea Lui. Cartea aceasta este ca o oglindă care îți arată că vraja nu a fost niciodată mai puternică decât adevărul. Îți arată că niciun blestem nu poate sta în fața recunoașterii prezenței divine în tine. Și, pas cu pas, te învață să spui „nu” minciunii și „da” vieții. Să spui „gata” fricii și „mulțumesc” iubirii. Să vezi că dezlegarea nu se face printr-un gest exterior, ci prin întoarcerea la ceea ce a fost mereu în tine: lumina care nu poate fi stinsă. *Eliberarea de farmece, blesteme și demoni și cum să scapi de demoni și draci.* Cartea aceasta pătrunde mai adânc în ceea ce numim „lupta cu demonii”. Demonii nu sunt doar ființe înfricoșătoare care bântuie prin povești, ci acele voci din tine care te separă de iubire: frica, ura, rușinea, vinovăția, mândria, dorința de putere. De mii de ani, oamenii au fost învățați să se teamă de ele, să fugă și să se apere. Dar adevărata eliberare nu vine prin fugă, ci prin recunoaștere. Cartea aceasta te va învăța că demonii nu se alungă prin forță, ci se dizolvă în lumină. Ei se hrănesc din rezistență, din opoziție, din ura pe care o ai față de ei. Când îi privești, când le spui: „Văd că ești aici, dar eu nu mai sunt al tău”, atunci își pierd puterea. Eliberarea de farmece și blesteme nu înseamnă să găsești vinovați în afară, ci să-ți smulgi lanțurile interioare care te legau de aceste povești. Și a scăpa de draci înseamnă să înțelegi că nu ești ceea ce îți șoptesc ei. Ești cel care îi aude și alege să nu-i mai urmeze. Această carte este o chemare la curajul de a sta cu întunericul tău fără să fugi, pentru ca lumina să-l poată străbate. Și atunci descoperi că adevăratul exorcist nu este un om în veșminte negre, ci Dumnezeu viu, care lucrează în tine atunci când alegi să-I lași loc. *Cum să faci dezlegarea de vrăji și exorcizarea și cum să scoți dracii interiori.* Aceasta este poate cea mai di-

rectă dintre cele trei cărți, pentru că vorbește despre eliberarea interioară ca despre o dezlegare. Vrăjile cele mai grele nu sunt cele puse de alții, ci cele pe care ni le punem noi: vraja perfecțiunii, vraja rușinii, vraja imaginii sfinte de neatins. Când te închini acestor idoli, când pui ceva mai sus decât Dumnezeu, inima ta se închide și începe să se teamă. Exorcizarea nu este o scenă spectaculoasă, ci un act tainic și zilnic de sinceritate: să vezi unde nu ești liber, unde ai pus lanțuri, unde ai crezut minciuni. „Scoaterea dracilor interiori” nu este o luptă cu un dușman din afară, ci o despărțire de minciuna din tine. Cartea aceasta îți va arăta pașii prin care poți face această dezlegare: să-ți recunoști rănilor, să le accepți cu blândețe, să renunți la imaginea ta falsă, să alegi să rămâi prezent chiar și când doare. Adevărata dezlegare se face prin predare de sine, prin acel „fie, Doamne, așa cum este”, care desface toate vrăjile. Și atunci descoperi că dracii interiori nu erau invincibili, ci doar umbre care se temeau de lumină. *Cum se face dezvrăjirea sau cum să scapi de farmece și blesteme?* Există în viața fiecărui om un moment în care simte că trăiește sub o povară care nu-i aparține. Ca și cum cineva i-ar fi pus pe umeri o haină străină, grea, plină de noduri invizibile. În tradițiile populare, aceasta se numea „vrajă” sau „blestem”, iar oamenii credeau că trebuie să mergi la cineva mai puternic ca tine ca să fii dezlegat. Dar cartea aceasta îți arată ceva mai profund: vraja nu vine doar din afară, ci și dinăuntru. Blestemul cel mai greu este vocea care îți spune zilnic că *nu ești destul de bun, de perfect, de divin*. Farmecele cele mai apăsătoare sunt gândurile care îți repetă că vei fi iubit *doar dacă* dovedești, doar dacă reușești, doar dacă devii altcineva. Dezvrăjirea adevărată nu se face prin magie, ci prin adevăr. Și adevărul este simplu: nimeni și nimic nu te poate despărți de Cel care te-a creat. Niciun blestem, niciun cuvânt rostit împotriva ta, nici măcar propriile tale gânduri negre. Dezvrăjirea este un drum de întoarcere către această certitudine, pas cu pas, clipă cu clipă. Cartea aceasta îți va arăta cum să vezi unde te-ai lăsat legat, cum să recunoști nodurile invizibile ale fricii și rușinii tale, și cum să le dezlegi nu prin forță, ci prin blândețe. Dezlegarea înseamnă să te așezi în adevăr și să spui: „Eu sunt al lui Dumnezeu. Eu nu port pe umeri ce nu este al meu. Eu aleg să fiu liber.” Și atunci vezi că vraja cade singură, pentru că nu a avut niciodată putere mai mare decât lumina din tine. Cartea aceasta este o oglindă și un drum, o chemare de a renunța la minciuni și de a primi viața așa cum este, curată și întreagă. *Eliberarea de farmece, blesteme și demoni și cum să scapi de demoni și draci?* Oamenii au vorbit dintotdeauna despre demoni. În povești, în scrierile sacre, în tradiții, apar aceste figuri întunecate care îi înspăimântă și îi împing să caute protecție. Dar în adâncul inimii, demonii nu sunt doar creaturi din afară, ci glasurile interioare care ne șoptesc neconștient că nu merităm, că suntem pierduți, că trebuie să ne temem. „Dracii” interiori sunt de fapt chipuri ale fricii, urii, rușinii și dorinței noastre de putere. Ei nu au trup, ci se hrănesc din opoziția ta, din lupta ta de a-i izgoni. Cartea aceasta nu te va învăța cum să fugi, ci cum să stai. Cum să privești demonul în ochi și să-i spui: „Nu mai ești stăpân peste mine.” Adevărata eliberare nu vine prin arme,

ci prin lumină. Când refuzi să mai crezi vocea care te acuză, ea se stinge. Când alegi să nu mai hrănești ura cu ură, ea moare de foame. Când spui „da” vieții chiar și în mijlocul durerii, dracul își pierde puterea. Eliberarea de farmece și blesteme începe în clipa în care recunoști că nimeni nu te poate despărți de Atotputernicul. Nu este nevoie să mai porți lanțurile vinovăției, să mai crezi în poveștile cu „nu ești destul”. Demoni și draci sunt doar nume date unei minciuni care te vrea prizonier. Dar când stai în prezența Lui, când te predai în mâinile Celui Nevăzut, descoperi că nu mai ai de ce să te temi. Dumnezeu însuși devine exorcistul tău, și atunci lanțurile cad. Această carte este un ghid de curaj, un drum care te învață să te așezi în adevăr, să nu mai fugi de întuneric, să-l lași să fie străpuns de lumină. Pentru că numai lumina care stă față în față cu noaptea poate cu adevărat elibera sufletul din închisoare cea de toate zilele a idolilor sfinți. *Cum să faci dezlegarea de vrăji și exorcizarea și cum să scoți dracii interiori?* Vrăjile cele mai grele nu sunt făcute cu ritualuri și incantații, ci cu minciuni repetate până le crezi. Vraja perfecțiunii, vraja imaginii sfinte, vraja rușinii, vraja regulilor absolute și a idealurilor puse mai sus decât Dumnezeu care este viața așa cum este, cu bine și cu rău. Nimic mai sus decât El nu se poate pune! Toate acestea sunt înțelegeri false pe care le-ai primit fără să le cercetezi. Și astfel ai început să te închini nu lui Dumnezeu viu, ci unor idoli de hârtie, unor cuvinte dintr-o carte: reguli, dogme, imagini. Nu este absurd? Nu este o prostie sau o nebunie? Aceștia sunt adevărații draci interiori: nu niște creaturi cu coarne, ci acele construcții din minte care te despart de viața simplă și de iubirea necondiționată. Acest mai bine absolutizat este Satan! Exorcizarea nu înseamnă să alungi ceva cu violență, ci să recunoști minciuna din mintea ta și să o dezlegi prin adevăr. Când spui: „Nu mai port asta, nu mai cred asta, nu mai vreau să fiu altcineva”, faci primul pas spre libertate. Când vezi că imaginea perfectă te ținea legat și alegi să o lași să cadă, dracul pierde puterea. „Scoaterea dracilor interiori” nu este un act teatral, ci un proces continuu de sinceritate, în care alegi să te întorci la esență, chiar și când doare. Cartea aceasta te va învăța că dezlegarea se face prin predare. Prin acel „fie voia Ta, nu voia mea”, care desface toate nodurile, care rupe toate farmecele. Exorcizarea devine atunci o întâlnire blândă cu Dumnezeu în locul cel mai vulnerabil al tău. Și în acea întâlnire, înțelegi că nu trebuie să devii altcineva. Trebuie doar să încetezi să mai joci teatru. Această carte este o chemare la autenticitate, la curajul de a sta gol de imagini ideale, liber de măști și deschis la iubire. Și în acel gol descoperi plinul: prezența lui Dumnezeu viu în același trup cu tine. De mii de ani, omul a simțit că ceva nevăzut îl leagă, îl strânge, îl face să se repete în aceleași cercuri de suferință. A numit aceste legături „blesteme”, „farmece”, „vrăji”, și a căutat întotdeauna pe cineva care să-l dezlege. S-au ridicat vraci, preoți, șamani, bătrâne care șopteau descântece, oameni ce făceau ritualuri, toți încercând să rupă aceste legături invizibile. Dar adevărul adânc este că nu există vrajă mai mare decât cea a minții care uită de Dumnezeu viu și se lasă prinsă de idoli ei. Farmecele nu sunt doar lucruri aruncate din afară - ele prind rădăcină în tine doar dacă

găsească pământ pregătit. Blestemele nu apasă dacă în tine nu există frică, vină, ură sau atașamente de care ele să se agățe. Dezvrăjirea nu este, așadar, doar un act exterior, ci o lucrare lăuntrică: întoarcerea ta către ceea ce este viu în tine, către adevărul care nu poate fi atins de nici o vrajă. Această carte nu vrea să fie un manual de formule magice sau un șir de descântece. Ea vrea să fie o oglindă în care să vezi că puterea ta de a te elibera nu stă în altcineva, ci în felul în care alegi să trăiești acum. Ce este vraja? Vraja începe acolo unde ai pus ceva mai presus decât Divinul. Când te-ai închinat la bani, la frumusețe, la putere, la părerea oamenilor, la imaginea ta „sfântă” - ai ridicat un idol. Și orice idol devine lanț cu zale de oțel, pentru că el cere mereu sacrificii și nu te lasă niciodată împăcat. Vraja este convingerea că nu ești destul și că trebuie să devii altceva ca să fii iubit. Este șoapta care îți spune: „Nu ești încă cum trebuie, mai ai de urcat, mai dovedește, mai fă încă un pas”. Ce este blestemul? Blestemul este energia unor cuvinte rostite cu ură, dar care prind putere doar dacă tu îl primești. Blestemul nu poate să te atingă dacă tu știi că valoarea ta nu stă în gura lumii, ci în faptul că Cel Nevăzut locuiește în tine. Blestemul cel mai greu nu este ce îți spune altul, ci ce îți spui tu însuși zi de zi: „Nu sunt bun”, „nu merit”, „voi fi pedepsit”. Acestea sunt lanțurile cele mai strânse, pentru că tu însuși ți le-ai pus. *Cum se face dezvrăjirea?* Dezvrăjirea începe simplu: printr-un „stop”. Prin oprirea cursei tale după perfecțiune, după recunoaștere, după salvare venită din afară. Dezvrăjirea înseamnă să-ți dai voie să te vezi așa cum ești și să spui: „Ajunge. Nu mai fug. Nu mai port haine care nu sunt ale mele. Nu mai caut aprobări. Aleg să rămân cu mine, așa cum sunt.” Exemplu: Dacă cineva ți-a spus că ești „blestemat să nu reușești niciodată”, vraja acelei vorbe se hrănește din credința ta că valoarea ta se măsoară în reușite. Când tu spui: „Valoarea mea nu depinde de succes. Sunt iubit chiar și aici, în eșecul meu”, atunci vraja se rupe. De ce este nevoie de un gol, de lepădare de sine? Pentru că acolo unde tu ții strâns la control, la imaginea sus pusă, la frică, la ambiție, nu mai este loc pentru Dumnezeu. Dezvrăjirea nu înseamnă să devii puternic ca să lupți cu farmecele, ci să devii slab și gol ca să lași Puterea Vie să intre. Este o eliberare, nu o victorie personală. Este un „fie cum vrei Tu, nu cum vreau eu”. De ce simțim că este magie? Pentru că manipularea s-a făcut subtil, de-a lungul generațiilor. Biserici, conducători, autorități - au ridicat în fața oamenilor idealuri sfinte, perfecțiuni de neatins, și apoi s-au așezat ca paznici ai acelor idealuri. Așa, oamenii au început să creadă că nu-L pot întâlni pe Dumnezeu direct, ci doar prin intermediul acelor „stăpâni ai perfecțiunii”. A fost ca o fermecare colectivă deosebit de puternică, o magie: să iubești imaginea despre Dumnezeu și să-L respingi pe Dumnezeu viu care vine să-ți zdrobească idolii. Nu este absurd? Și atunci, ce este dezvrăjirea adevărată? Nu este un ritual, nu este un descântece, nu este o formulă magică. Dezvrăjirea este curajul de a te întoarce la simplitatea de a fi. Este gestul prin care spui: „Nu mai vreau să fiu altcineva. Nu mai vreau să impresionez. Nu mai vreau să corespund la nimic. Vreau doar să fiu viu, gol de îndreptățire și prezent.” În acea simplitate, vrăjile cad singure, pentru că nu mai au unde să

se prindă. Și atunci începi să vezi: nu mai este nevoie să lupți cu demonii exteriori, ci să lași în tine să se stingă acea credință că ești mic, vinovat și separat de Puterea Cerească. Când acea credință cade, tot lanțul cade cu ea. Din cele mai vechi timpuri, oamenii au simțit că nu sunt liberi. Au simțit că există ceva nevăzut care le apasă mintea, inima și pașii. Uneori le-au spus „farmece”, alteleori „blesteme”, alteleori „demoni” sau „draci”. Și pe bună dreptate: aceste forțe nu vin doar din afară, ci din străfundurile noastre, din acea ruptură de adevăr care face ca omul să se teamă de viață și să se închine la închipuirii. Ce sunt farmecele? Farmecele sunt, mai întâi de toate, iluzii, idoli, idealuri sfinte, virtuți puse mai sus și reguli absolute. Sunt acele legături invizibile care îți spun că fericirea ta depinde de ceva din afară - de bani, de frumusețe, de apreciere, de statut, de un efort pe care trebuie să-l faci ca să fii mai mult decât ești. Și atât. Sunt ca niște sfori trase de cineva care știe unde și cum să te prindă. Farmecele pot fi făcute de oameni, dar ele prind putere doar dacă găsești în tine un câmp fertil: dorința de a controla, frica de a pierde, atașamentul față de cum „trebuie” să fie viața ta, un set de idealuri perfecte. Exemplu: dacă cineva îți spune „vei fi singur toată viața”, acea vorbă devine un farmec doar dacă în tine există deja frica de singurătate. Dacă tu ești ancorat în adevăr, farmecul cade la pământ, pentru că nu are unde să se prindă. Ce sunt blestemele? Blestemele sunt cuvinte sau energii rostite cu ură. Dar ele nu au viață proprie. Puterea lor stă în acordul tău. Dacă le crezi, le hrănești. Dacă le porți în minte și în inimă, le faci realitate. Dar dacă îți întorci privirea spre Tatăl ceresc și spui: „Valoarea mea nu se sprijină pe ce spune cineva, ci pe faptul că sunt creat după Chipul Lui”, blestemul cade. Cel mai greu blestem nu este cel primit de la altcineva, ci cel pe care ți-l spui tu însuși: „nu merit”, „sunt blestemat”, „voi eșua”. Ce sunt demonii? Demonii nu sunt doar creaturi înfricoșătoare, așa cum îi pictează poveștile. Demonii sunt toate acele energii ale despărțirii, ale respingerii: acuzația, ura, condamnarea, critica... tot ceea ce desparte este un demon. Apoi sunt dracii interiori: ura, frica, mândria, vina, rușinea. Sunt vocile care îți șoptesc că nu ești destul și că trebuie să lupți cu tine însuși, că nu este drept și cinstit, că nu este corect și bine, ori moral. Sunt „separatorii”, cei care te rup de simplitatea de a fi, de iubirea care curge liber. Exemplu: când îți spui obsesiv că trebuie să fii „mai bun”, că trebuie să dovedești mereu ceva, ești prins de demonul perfecțiunii. El nu se hrănește din greșelile tale, ci din lupta ta de a nu greși. Cum acționează acești draci? Ei nu vin cu coarne și cu foc, ci vin cu șoapte. Îți șoptesc în ureche, dar ai impresia că sunt gândurile tale. Îți arată un ideal sfânt, o imagine perfectă, și îți spun că doar acolo vei fi iubit. Doar acolo. Îți ridică în față un idol și apoi te fac sclavul aceluia idol. Sclav nevolnic, și așa îți iau vitalitatea și vloga. De aceea, de mii de ani, omenirea s-a lăsat prinsă: pentru că vrăjitoria aceasta nu a fost grosolană, ci subtilă. Atât de subtilă! Când pui ceva mai presus decât Dumnezeu viu - fie și o virtute - atunci deja ai intrat în vraja lor. Și nu mai scapi din mâna lor. Dracii liberi din tine. De ce este atât de greu să ne eliberăm de ei? Pentru că oamenii au fost învățați să creadă că nu-L pot întâlni pe Atotputernicul di-

rect. Li s-a spus că trebuie să treacă prin intermediari, prin paznicii perfecțiunii, prin autorități care decid cine este „sfânt” și cine nu. Așa, sufletele s-au lăsat păcălite să iubească imaginea lui Dumnezeu și să-L respingă pe Dumnezeu viu care zdrobește idolii lor. Este nemilos cu idolii! Aceasta este marea vrajă: să confunzi fotografia cu realitatea, să confunzi icoana cu Cel Nevăzut. Cum se face eliberarea? Eliberarea nu se face prin forță, ci prin predare de sine. Nu printr-o magie mai mare, ci prin încetarea oricărei vrăji. Este nevoie să spui: „Nu mai cred în minciunile care îmi spun că nu sunt destul. Nu mai vreau să port lanțurile perfecțiunii. Nu mai vreau să mă închin la chipuri făcute de oameni. Aleg să mă așez în fața Lui, gol, fragil, așa cum sunt.” Eliberarea se face atunci când te oprești din a te învinui, din a fugi, din a te lupta. Când în loc să alungi frica, o ții de mână și spui: „Hai să mergem împreună.” Când în loc să ascunzi rușinea, o privești și spui: „Știi că vrei să-mi arăți ceva.” Atunci demonii se tolesc, pentru că nu mai au putere asupra ta. Ei nu suportă lumina sincerității. Ce rol are Dumnezeu în această eliberare? Eliberarea nu este munca ta, ci darul Lui. Tu faci doar loc: lași zidurile jos, renunți la măști, spui „nu mai fug”. În acel gol, intră Lumina. Și atunci vezi: că nu tu ai scos demonii, ci El i-a alungat. Nu tu ai rupt vraja, ci El a suflat peste ea și ea s-a topit. Cel mai important lucru din lume este ca El să fie cu tine, și apoi El face totul. Cel mai important lucru nu este să alergi, să te străduiești, să-ți faci planuri sau să-ți încarci sufletul cu griji, ci să-L lași pe Dumnezeu să fie cu tine. De acolo începe totul. Când El este prezent în tine, nu mai ești singur în fața fricilor, durerilor și încercărilor vieții. Nu mai porți povara de unul singur. El respiră prin tine, merge cu pașii tăi, privește prin ochii tăi și, atunci, tot ce părea greu se topește, tot ce părea imposibil se deschide. Nu ți se mai cere să faci tu minuni prin forțele tale, ci doar să te lași în brațele Lui. Să te înfrânghi întâi pe tine și apoi să spui simplu: „Doamne, sunt aici. Fii și Tu cu mine.” Și din clipa aceea, lucrurile încep să se așeze fără ca tu să înțelegi cum. Obstacolele se mișcă, oamenii se schimbă, inima ta se liniștește, iar viața capătă o altă lumină. Când El este cu tine, nu mai trebuie să dovedești nimic, nici ție, nici altora. Nu mai ești condus de frică sau de vinovăție, ci de pace. Cel Nevăzut face totul pentru tine, iar tu doar primești și mergi înainte cu încredere. Asta este taina cea mare: nu ești chemat să-ți salvezi singur viața, ci să permiți Puterii divine să ți-o umple cu prezența Sa. Cel mai important lucru din lume nu este să strângi cunoștințe, să aduni fapte bune, să-ți împodobești viața cu virtuți sau să alergi după recunoaștere. Toate acestea, deși par mari, nu pot aduce în tine odihna. Ceea ce contează cu adevărat este să fie El cu tine. Din acea clipă, lucrurile se schimbă, pentru că nu mai trăiești singur. Când El este lângă tine, frica nu mai are aceeași putere. Poate să apară, dar nu te mai sfășie, pentru că nu o mai duci de unul singur. Durerea nu te mai strivește, pentru că în mijlocul ei este și alinarea Lui. Greutatea vieții nu se mai așază doar pe umerii tăi, ci se împarte cu Tatăl ceresc, iar tu simți că poți respira din nou. Asta nu înseamnă că vei fi scutit de încercări, ci că nu vei mai trece prin ele ca un orfan. Că vei avea mereu o prezență invizibilă care le așază, le înmoaie și le

transformă în ceva purtător de sens. În clipa în care Îl lași să intre, nu tu mai ești cel care rezolvă, planifică, înfruntă și controlează. El face totul, chiar și prin lucrurile care păreau neînțelese. Și atunci realizezi că viața nu este o povară de dus, ci o taină de primit. Când El este cu tine, nu mai este nevoie să demonstrezi nimănui nimic. Nu mai cauți să fii mai bun decât ceilalți, nu mai alergi să dovedești că meriți iubirea. O ai deja. O porți în tine fără condiții, și asta te schimbă din rădăcini. Nu te mai uiți la oameni ca la rivali sau amenințări, ci ca la frați. Nu te mai vezi pe tine ca un stricat care trebuie reparat, ci ca un fiu care are deja tot ce-i trebuie. Adevărata odihnă a inimii începe aici: să-L lași pe Dumnezeu să fie cu tine. Nu să te forțezi tu să ajungi la El, ca și cum ar fi undeva departe, ci să accepți că este deja aici, lângă tine, în tine, chiar în această clipă. Și dacă El este aici, atunci nu mai este nevoie să-ți faci griji cum se va întâmpla totul. El face. El așază. El deschide. El îți dă și puterea, și curajul, și lumina. În tăcerea în care Îl primești, viața începe să curgă mai lin. Vezi că nu tu ții lumea, nu tu ții oamenii, nu tu ții nici măcar propria respirație. Totul este ținut de Sursa Vieții, și atunci tu doar te lași purtat. Nu înseamnă pasivitate, ci încredere. Nu înseamnă lene, ci odihna unei inimi care știe că nu este singură. Taina nu este să te străduiești tu, ci să permiți Divinului să facă prin tine. Și atunci lucrurile se simplifică. De ce? Pentru că El face totul cu o înțelepciune pe care mintea ta n-o poate cuprinde, și cu o blândețe pe care inima ta singură n-ar putea s-o nască. Aceasta este cheia: nu ești chemat să fii erou, să-ți salvezi singur viața, să te ridici cu dinții din căderi. Ești chemat doar să fii cu El. Și atunci, printr-un paradox de neuitat și de neînțeles, tot ce era de făcut se face, tot ce era de rezolvat se rezolvă de la sine, și tot ce era imposibil se deschide singur. De ce această carte? Pentru că oamenii s-au săturat să trăiască în lanțuri invizibile. Pentru că simțim, mai mult ca oricând, că nu mai putem fi sclavi ai vinovăției, ai fricii, și ai imaginii din ramă. Cartea aceasta este o chemare să vezi limpede: farmecele, blestemele și demonii nu sunt stăpâni peste tine. Sunt doar umbre care cad când tu aprinzi candela dinăuntru. Eliberarea înseamnă să-ți amintești cine ești: nu un blestemat, nu un posedat, nu un vinovat, ci un suflet de lumină, purtat clipă de clipă de iubirea Celui Nevăzut. Și când simți asta cu adevărat, atunci, pentru prima oară respiri liber. Puțini oameni își dau seama cât de adânc sunt prinși în vrăji, nu în cele făcute cu lumânări negre și descântece, ci în vrăjile gândului, ale fricii și ale imaginilor sfinte puse mai presus de Dumnezeu viu. Vrăjile nu sunt doar ritualuri ascunse, ci sunt toate acele mecanisme prin care omul ajunge să creadă o minciună și să-și construiască viața în jurul ei. Și cea mai mare vrajă este aceasta: să crezi că trebuie să devii altcineva ca să fii iubit. Ce este dezlegarea de farmece? Dezlegarea nu este doar un act religios, un ritual făcut de cineva din afară. Dezlegarea este trezirea inimii tale. Este momentul în care spui: „Nu mai vreau să port ceea ce nu este al meu. Nu mai vreau să trăiesc sub vraja vinovăției. Aleg să mă întorc la Cel care mă iubește așa cum sunt.” Dezlegarea nu se face prin forță, ci prin adevăr. Minciuna cade singură când este privită în lumină. Exemplu: dacă în tine a prins rădăcini credința că „nu

merit iubire”, asta este o vrajă. Dezlegarea începe când recunoști minciuna și spui: „Această voce nu vine de la Dumnezeu. Ea nu este adevărul meu. Eu sunt iubit fără condiții.” Ce este exorcizarea? Exorcizarea nu este doar izgonirea spectaculoasă a unor entități din altă lume. Adevărata exorcizare se întâmplă în interior, acolo unde dracii sfinți se hrănesc din frică, rușine și autocondamnare. Exorcizarea este actul prin care lumina pătrunde în locul ascuns și arată că nu există nimic de care să te temi. Dracii interiori nu se sperie de cruci ridicate în aer, ci de sinceritatea ta. Ei cad atunci când nu te mai rușinezi de slăbiciunile tale, când nu te mai lupți cu tine, când te așezi gol și spui: „Doamne, vino Tu și rămâi aici.” Cine sunt dracii interiori? Dracii interiori nu sunt personaje fantastice, ci acele forțe subtile care te separă de tine. Demonul perfecțiunii care te biciuiește cu „trebuie să fii mai bun”. Demonul fricii care îți șoptește că viața nu te va sprijini niciodată. Demonul rușinii care îți spune că ești greșit și imoral, și că trebuie să te ascunzi. Demonul mândriei care vrea mereu să te ridice deasupra celorlalți, dar te lasă gol pe dinăuntru. Exorcizarea înseamnă să recunoști aceste voci, să le numești cu un curaj mare, să le privești și să le spui: „Nu mai am nevoie de voi. Eu aleg adevărul.” Cum se face dezlegarea și exorcizarea? Nu prin ritualuri complicate, nu prin formule magice. Ci prin pași simpli, zilnici: Recunoaștere - să-ți dai seama că ești prins într-o vrajă. Să vezi minciuna care te bântuie. Să spui: „Da, am trăit cu această povară, dar nu este adevărul meu.” Predare - să încetezi să lupți cu demonii și să-i aduci înaintea lui Dumnezeu. Să spui: „Nu eu îi scot, ci Tu Doamna. Eu doar îi pun în lumină.” Îmblânzire - să nu mai vezi dracii ca pe niște monștri, ci ca pe niște copii răniți ai sufletului tău. Să-i ții de mână, să le spui: „Este în regulă. Acum nu mai sunteți la cârmă.” Întoarcere - să revii mereu în prezent, în respirația lină, în simplitatea de a fi. Pentru că în înfrângerea de sine, în umilință și modestie, în acest „aici și acum” nu există vrăji. De ce ne-am lăsat prinși? Pentru că vrăjitoria nu a fost doar a unor vrăjitori vizibili, ci a sistemelor întregi care au ridicat idealuri sfinte și au spus: „Doar cine atinge aceste standarde va fi iubit de Dumnezeu.” Oamenii au fost manipulați să creadă că iubirea trebuie câștigată. Și așa au devenit sclavi ai unor imagini de idoli, ai unor perfecțiuni care nu există. Religiiile, în forma lor de putere, au întreținut această vrajă. Au pus intermediar între om și Dumnezeu, au ridicat ziduri și au spus: „Tu nu ai voie să vii singur la El.” Dar în inima ta știi că Cel Nevăzut nu te cere prin intermediari, ci vine direct, în tăcerea ta. Cum să scapi de dracii interiori? Nu fugind de ei, ci privind-i în față. Nu negându-i, ci recunoscându-i. Nu condamnându-i, ci înțelegând că fiecare îți arată ceva. Demonul fricii îți arată unde nu te-ai predat. Demonul rușinii îți arată unde nu te-ai iertat. Demonul mândriei îți arată unde ți-ai pierdut simplitatea. Fiecare, dacă este primit, devine un mesager. Exemplu: când vine frica, în loc să spui „pleacă de aici!”, poți spune: „Știi că ești aici să-mi arăți că nu mă încred încă pe deplin. Rămâi cât vrei, eu tot în Dumnezeu stau.” Și frica se topește, pentru că nu mai are de ce să stea. De ce aceste cărți despre demoni și Fermecător? Pentru că omenirea are nevoie de o altă înțelegere a eliberării. Nu mai este timp pentru

ritualuri complicate și frici întreținute de autorități. Este timpul pentru adevăr simplu: dracii cad atunci când nu te mai rușinezi de umanitatea ta și când Îl lași pe Dumnezeu viu să intre în tine. Această carte este o chemare să-ți faci propria exorcizare interioară - nu prin forță, ci prin blândețe; nu prin formule, ci prin sinceritate. Să lași vrăjile să cadă, să-ți dezlegi inima de minciuni și să descoperi că nu ești și nu ai fost niciodată singur. Pentru că adevărata dezlegare nu este un spectacol, ci tăcere. Nu este frică, ci iubire. Și nu este în altă parte, ci chiar în tine, acum. Cum se face dezvrăjirea și cum să scapi de farmece și blesteme? Eliberarea de demoni și idoli și cum să scapi de dracii liberi? Cum să faci dezlegarea de vrăji și exorcizarea și cum să scoți diavolii interiori? Dezvrăjirea nu este un act magic, ci o întoarcere la adevăr. Farmecele și blestemele, oricât de amenințătoare par, nu au o putere mai mare decât cea pe care o primesc de la frica ta. Ele se hrănesc din atenția pe care le-o dai, din spațiul pe care îl oferi în mintea și inima ta. Și atunci, prima lecție a dezvrăjirii este simplă: să nu mai crezi în minciuni. Blestemul spune: „Nu ești liber.” Adevărul spune: „Ești liber acum.” Vraja spune: „Ești legat de un trecut care te apasă.” Adevărul spune: „Totul este nou, chiar în această clipă.” Fermecătorul spune: „Nu vei scăpa niciodată.” Adevărul șoptește: „Ești deja scăpat.” Dar ca să auzi acest adevăr, trebuie să taci în fața fricii. Să nu mai alergi după ritualuri, după intermediari, după formule. Să te așezi în inima ta și să spui: „Doamne, arată-mi Tu cine sunt.” Și atunci, toată vraja se destramă, pentru că lumina nu poate fi oprită. Dezvrăjirea este așadar un drum al simplificării. Te eliberezi nu prin gesturi complicate, ci prin renunțarea la ce nu este al tău. Înveți să spui: „Nu mai port frica aceasta. Nu mai port verdictul acesta. Nu mai cred povestea aceasta.” Și, în clipa aceea, lanțurile cad. Farmecele și blestemele nu vin să te distrugă, ci să-ți arate unde încă te temi. Ele devin oglinzi. Dacă ți-e teamă de singurătate, magia și vraja vor apăsa acolo. Dacă ți-e teamă de respingere, blestemul va bate la acea ușă. Dar odată ce recunoști: „Chiar și aici sunt iubit, chiar și aici nu sunt singur”, vraja își pierde rostul. Concluzia este limpede: nimeni și nimic nu poate rupe ceea ce Dumnezeu a unit - adică legătura Lui cu tine. Toate farmecele sunt umbre trecătoare. Singura putere reală este iubirea care te susține chiar acum. Adevărata dezvrăjire nu este o luptă, ci o odihnă. Este să te așezi în brațele Lui și să spui: „Nu cred în frică. Cred în Tine.” Și atunci blestemele cad, farmecele se topesc, iar tu te trezești liber, nu pentru că ai câștigat o bătălie, ci pentru că ți-ai adus aminte cine ești cu adevărat. Eliberarea de demoni nu începe cu izgonirea lor, ci cu recunoașterea ta. Ceea ce numim „draci” nu sunt doar ființe întunecate din afară, ci mai ales vocile care te-au învățat să trăiești împotriva ta. Sunt acele forțe care îți șoptesc: „Nu meriți iubire. Nu ești destul. Nu te iartă nimeni. Trebuie să dovedești.” Atunci când cazii în aceste glasuri, dracii prind putere. Dar în clipa în care spui: „Nu, eu sunt iubit așa cum sunt, acum”, ei se dezumflă și cad. Eliberarea este un act de sinceritate radicală. Nu mai lupti cu demonii, ci le iei masca de pe față. Vezi că nu sunt monștri invincibili, ci umbre hrănite de rușine și frică. Le privești și spui: „Nu mă mai tem de voi. Eu apar-